

на: имаше доста пари; не ги брои, но разбра, че не сж малко. Като отвори срѣдното, малко отдѣление на пунгията, кждето се надѣваше да има нѣкой наполеонъ, той намѣри тамъ единъ човѣшки жбъ. Затвори пунгията и я скри въ пояса си. Каточе не се зарадва много и усѣти, че умората се свлича отъ тѣлото му и едно широко спокойствие го обхваща. Той завърза вървитѣ на навоитѣ си и като се изправи, изтри съ дланъ едното и другото си око, защото и изъ дветѣ бѣше потекла по една сълза. Следъ туй взе тоягата си и безъ да бърза тръгна по шосето.

Въ града не се отби никжде и отиде право на аптеката. Когато седна до разпалената печка и отъ замръзналитѣ му царвули потеккоха вадички вода, той едвамъ тогава усѣти колко е уморенъ и му се додрѣма. Аптекарътъ, като приготвяше лѣкарствата, често поглеждаше тоя селянинъ, беденъ както се виждаше, малко кривогледъ, съ отпаднало прѣстено лице, очертано отъ малка черна брада, съ орѣфанъ ямурлукъ, запасанъ отгоре съ червенъ поясъ.

— Какъ дойде въ таквозъ време? — попита го той. — Не ти ли бѣше студено?

— Като върви човѣкъ, стопля се, — каза Нейчо и като помисли малко и се поусиихна добави: — Видѣхъ единъ вълкъ.

И той разправи какъ вълкътъ бѣше вър-